

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. XXIX. An Victor III Papa Cartusiensem Ordinem approbarit, et qui
Sanctus Hugonem Gratianopolitanum episcopum sui reverentem habuerit
Cartusiæque eremum sibi donari impetrarit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

A bere aliquam obedientiam, declarat, quod per illud verbum *CONSILIUM* intelligantur monachi omnes, qui militant sub Regula sancti Benedicti. Quis non videat, nostrum Puteanum tacite Cartusiensem a cæteris sancti Benedicti monachis distinguere, tamquam alteri Regulæ subditos. Noster Boso scribens contra eos, qui dicunt, Ordinem Cartusiensem non habere Regulam, agnoscit quidem, Statuta nostra ex diversis sanctorum Patrum scriptis composita esse, « patet » namque, » inquit, « in eisdem Statutis, quod » illa, quæ ibi scripta sunt, aut sunt de Regula » B. Benedicti, aut de Epistolis B. Hieronymi, » aut de Collationibus Patrum seu de Vitis Patrum vel etiam de libris Cassiani, et aliorum » sanctorum doctorum Ecclesiæ. » Deinde multas recenset Regulas, subditque : « Sed Ordo » Cartusienis nullam potuit assumere de his » prædictis, quia omnes prædictæ Regulæ sunt » vel fuerunt de vita communi et cœnobitica » instituta; de vita vero eremitica invenitur Regula laudabilis et devota, a Petro Damiano » stylo eloquentissimo edita et digesta, sed nec » illam potuerunt, et noluerunt Cartusienenses » assumere, quia vita Cartusienis, ut supra ostensum est, quamvis a majori et digniori » parte sit eremitica iudicanda, tamen est composita ex solitaria et communi.

B
assentiendum
concluditur.

498 » Et ideo omnino oportuit, cum nulla » prius esset talis Religio, quod sibi facerent » Regulam specialem. Quia secundum Regulas » supra dictas beati Augustini, Benedicti et aliorum supra scriptorum monachi vel canonici simul habitare debent, simul comedere, simul dormire et sic de singulis, sicut exigit vita cœnobitica et communis. Cartusienenses ergo, qui pro majori parte anachoreticam vitam ducunt, et soli frequenter comedunt et soli dormiunt, sic superius est ostensum, non potuerunt sumere aliquam Regulam de prædictis. Sed sibi novam, sanctam et rationabilem ediderunt, Sancto Spiritu inspirante, quam, eodem Spiritu operante, sancta Romana Ecclesia ex certa scientia perfectissime confirmavit, ut alibi probabimus. » Ex his et aliis, quæ diximus supra, patet, Cartusienenses speciale quoddam vitæ monasticæ genus assumpsisse, ac proinde Ordinem, ab aliis Ordinibus diversum, constituere in Ecclesia Dei. *Ita hæcenus Cartusianus anonymus laudatus, et rationibus, tum quas e Bosone ipsis hujus verbis recenset, tum quas aliunde repetit, contendens, Regulam, a Regulis omnibus antecedentibus diversam, Cartusianos ac proin S. Brunonem, qui hos illam suo exemplo vivendique modo docuerat, sibi servandam statuisse. Et vero cum, ut Boso ait, Cartusianorum vitæ ratio partim eremitica, partim cœnobitica sit, nec ulla e Regulis, ante S. Brunonis ætatem conscriptis, hujusmodi vitæ generi foret accommodata, aliam sane, quæ hac prærogativa gauderet, sibi suisque sequacibus præscribere seu hisce exemplo suo effingere, necesse habuere Sanctus noster primique ejus discipuli, idque proinde, ut verbis recitatis Annalium Cartusienis auctor anonymus contendit, re etiam vera fecisse existimandi sunt; quod cum præterea ex aliis etiam supra dictis satis manifestum apparet, finem rei hujus discussioni impono.*

§XXIX. An Victor III Papa Cartusiensem Ordinem approbarit, et qui Sanctus Hugonem Gratianopolitanum episcopum sui reverentem habuerit Cartusiæque eremum sibi donari impetrarit.

Gaufredo, Vosiensi Priori, qui, ut supra docui, *Victori III Papæ visionem, qua hic Dominum, in Cartusiæ eremo habitaculum sibi construendum, viderit, divinitus oblatam refert, in metrica, quam adornavit, Sancti nostri Vita fidem adhibuit Zacharias Benedictus, hincque, visionem illam a Deo, qui nihil facit frustra, Victori indubie, non quidem adhuc monacho, ut Gaufridus ait, sed jam Papæ, quo ex hac factam a Sancto Cartusiæ fundationem Dei opus esse intelligeret, itaque ad hanc Apostolica auctoritate confirmandam moveretur, oblatam fuisse, ratus, fuisse reipsa abs illo Cartusiæ fundationem confirmatam, in animum induxit, ut sequentes, quibus rem hanc canit, versus fidem faciunt.*

E visione,
quam Victori
III Papæ di-
vinitus obla-
tam, credidit,

Septimus excelsis titulis in sede Latina Gregorius residens orbis retinebat habenas; Quo moriente, habuit Petri moderamina Victor,

Isque ad olympiacos tum forte aspexit in axes,

Felicesque choros vidit splendore corusco
Sedibus e sanctis lætum associare Tonantem:
Qui Cartusiacos pergens invisere colles,
Hi sibi fundabant dignas in cotibus ædes.
Obstupuit, montes illos et clima notavit,
Cursoremque illuc celerem celerisque label-
las

Misit, et Hugoni visa hæc miracula scripsit.
Hugo admiratus, quodcumque evenerat illo
Tempore rescripsit, quæve in confinibus illis
Egerat Omnipotens, calamo dat nota volanti,
Doctorem et senos comites a turbine mundi
Conversos, septem stellarum lumina, nec
non

Ordinis incepti seriem, strictumque rigorem.
500 Nuncius abscessit, Latiamque rediit ad urbem.

Maximus ut Pastor cepit nova nuncia, gaudens

Convocat extemplo patres, sanctumque senatum,

Quos Romana facit sublimes purpura, pandit
Omne, quod acciderat, factum, et divinitus auctum

Confirmavit opus votis concordibus aulae,
Divinisque illud, confecto grammate, donis
Munivit, variisque effecit dotibus almum,
Servanturque notis signata bifrontibus æra.
Hic fuit ante gradum supremi culminis abbas
Montis Oliviferi, cui nomen ab urbe Casinas,
Quæ fuit Æneadum celebrata colonia quondam.

Hoc et idem plures summi fecere parentes,
Qui

fuisse abs hoc
Cartusiæ fun-
dationem con-
firmatam,

AUCTORE
C. B.

Qui caput excelsum triplici diademate cingunt.

Ita ille, et visionem, quam hic canit, Victori Papæ, non adhuc, ut jam dixi, Cassinensi monacho, aut, si mavis, abbati, sed jam, contra ac Gaufredus scribit, creato summo Pontifici, fuisse oblatam, et abs illo Cartusie foundationem, cum hanc a S. Brunone factam, ex Hugone, Gratianopolitano episcopo, intellexisset, datis litteris Apostolicis confirmatam fuisse, memorie prodens. Verum confirmationis hujus nec ipsemet Gaufredus, qui visionem Victori Papæ oblatam scribit, nec ulli alii, quos quidem hactenus viderim, meminerunt scriptores, Zacharia Benedicto antiquiores. Hinc fit, ut illam ex conjectura tantum, quam e credita sibi, quæ Victori fuerit oblata, visione formavit, metricum illum Sancti nostri biographum adstruisse, vehementissime suspicer, ne dicam, pro indubitato habeam. Verum cum ex supra dictis Gaufredus, dum visionem, qua Victor III Papa Deum, in solitudine Cartusie habitaculum sibi construendum viderit, litteris mandavit, a veritate aberravit, ab hac pariter, quam ex visione illa format, conjecturam dictam

B aberrare, ambigendum non est.

perperam
conjecit Za-
charias Bene-
dictus,

501 Adhæc Victor anno 1086 ad solium Pontificale fuit evehctus, nec vitam protravit ultra annum proxime sequentem, quo ei Urbanus II successit; non existisse autem ante tempus, quo Urbanus II S. Petri Cathedralam occupare cepit, Pontificis litteras, Ordinis Cartusienensis facientes mentionem, anonymus primorum quinque Cartusie Priorum chronographus, seu antiquior Sancti nostri biographus, qui majoris utique fidei auctoritatisque est quam metricus, de quo hic, biographus Zacharias Benedictus, non obscure docet; postquam enim ab Urbano II litteras infra huc transcribendas, quibus Signinus, Casæ-Dei abbas, Cartusiam Landuino hujusque sociis, qui eam, Brunone abeunte Romam, deseruerant, restituere jussus fuit, scriptas fuisse, num. 19 retulit, num. proxime sequenti subjungit: Et istæ videntur primæ litteræ Papales, quæ inveniuntur de Ordine Cartusienensi facere mentionem. Jam vero, cum litteræ illæ, quas ex dictis Urbanus scripsit, primæ sint, quæ Ordinis Cartusienensis mentionem facere inveniuntur, litteris scriptis a Victore III Cartusie foundationem confirmatam seu approbatam non fuisse, pro indubitato, accedente præterea universali de re hac scriptorum omnium antiquorum silentio, est habendum; ut proinde Zacharias Benedictus id factum, perperam notarit. Nec ex hoc tantum metricus hic Sancti biographus erroris arguendus venit; verum etiam ex eo, quod S. Hugonem, Gratianopolitanum episcopum, Cartusienem habitum a S. Brunone suscepisse, Cartusianisque adeo fuisse etiam adscriptum, memorie prodant; etenim rei hujus nuspam meminuit Guigo, Hugonis accuratissimus fideique dignissimus biographus, qui tamen eam, si fuisset, omni dubio procul scilicet, scitamque litteris commendaturus fuisset.

nec Hugonem
recte Cartu-
sianum facit.
Ilic tamen, in
Cartusianos
optime affec-
tus,

502 Ast hic error, a subditio Sieberto (ad num. 297) primum profectus, utcumque excusandus videtur: etsi enim Hugo habitum Cartusienem numquam induerit, Cartusianus tamen quodammodo existimari potuit, tum ob desiderium, quo, ut Cartusianum, abdicato episcopatu, profiteri posset, arsisse dignoscitur, tum ob singularem, huius in Cartusianos ferebatur, affectum frequentemque cum hæc in Cartusia commorationem. Ac

maximum quidem S. Hugonis in S. Brunonem D Cartusianosque affectum fuisse, palam est tum ex Guigonis verbis supra huc transcriptis, tum ex eo, quod, ut Guibertus de Novigento lib. 1 de vita sua cap. 11 docet, abbatis quodammodo ac provisoris domus Cartusienensis vices, cum scilicet ex ea Bruno jam discessisset, agere gravatus non sit sanctus ille antistes. Accedit antiquior Sancti nostri biographus, qui eum ita in Ordinem domumque Cartusienem beneficium fuisse num. 14 scribit, ut tum hujus, tum illius cum S. Brunone dici possit fundator, et quamvis non primus, tamen quodammodo præcipuus institutor. Quod autem ad Hugonis in Cartusia commorationem pertinet, fuisse hanc sane admodum frequentem, ejusdemque illum tempore ad Cartusianorum exemplar ac normam, unde et pro Cartusiano quodammodo haberi poterit, vitam suam ad amussim exegisse, docet nos iterum Guigo in conscripta a se sancti illius antistitis Vita partim verbis supra huc jam transcriptis, partim hæc, quæ nunc subdo: In tantum autem (S. Hugo videlicet) eremum (Cartusie cum S. Brunone ejusque sociis) devotus incolebat et sedulus, ut eum magister Bruno nonnumquam exire compelleret: Itæ, dicens, ite ad oves vestras, eisque, quod debetis, exolvite. Eo tempore, magnæ paupertatis et humilitatis ardore succensus, voluit equitaturas suas cunctas vendere, et diviso pauperibus pretio, propriis pedibus in prædicatione discurrere. Sed homo profundi cordis, magister Bruno scilicet, cujus consiliis non aliter, quam præceptis obtemperabat abbas, non consensit timens, ne apud se forsitan extolleretur, aut a ceteris de singularitate judicaretur episcopis; aut (quod dubium non erat) id ipsum propter asperitatem et inæqualitatem itinerum consummare non posset.

505 Nec tantum, quod jam dixi, ex hæc Guigonis verbis intelligitur, verum etiam Hugonem non minori in S. Brunonem veneratione, quam affectu fuisse, tantamque eam existisse, ut illum abbas quodammodo loco haberet. Hinc merito antiquior Sancti nostri biographus transcriptis tum hæc, tum aliis, quæ jam supra data sunt, Guigonis verbis num. 14 subjungit: Omnia prædicta sunt verba domni Guigonis scripta in Vita S. Hugonis, Gratianopolitani episcopi, quæ hic inserenda judicavimus, quia in eis primordia foundationis Cartusie declarantur, et magistri Brunonis excellentia innoscit et in hoc quod eidem tam venerabilis, tam sanctus episcopus cum tanta reverentia sic ferventer et humiliter adhaerebat. Maximo porro in amore ac pretio apud S. Hugonem existisse Sanctum nostrum ejusque socios, recte etiam concluderem tum ex charta, quam, si Mabillonius (neque enim an hæc uspiam existat, novi) Præfatione in sæculi vi Benedictini parte II, num. 86 recte nolet, viz uno mense integro post S. Brunonis ad Hugonem accessum presbyteris et laicis sui episcopatus sanctus ille antistes scripsit, præcipiens, Ut ne feminae (verba sunt Mabillonii) transeant per terram Cartusie fratrum, qui, Deo placere cupientes, mundum et turbas fugiebant; et ne quisquam intra terminos ipsorum possessionis piscationem aut venationem exerceat, et sua animalia pascenda deducat; tum ex eo, quod Sancto ejusque sociis, quidquid sibi in Cartusiam juris competere, libens cesserit, verosimiliterque etiam, ut Blomenvenna, Putanum iterum alios

D

E

F

G

A que Sancti biographos sibi consentientes habens, affirmat, effecerit, ut alii, qui in eandem eremum juris quidpiam haberent, ei data charta publica in S. Brunonis ejusque sociorum favorem renuntiarint. Integram illam, ut locus exigere videtur, modo hic ex apographo, Chronologico-diplomaticæ Morkensii Diatribæ supra jam sæpius laudatæ inserto, transcribo. Sic habet: Gratia sanctæ et individuae Trinitatis misericorditer nostræ salutis admoniti, recordati sumus humanæ statum conditionis et vitæ fragilis lapsus inevitabiles, quam sine termino ducimus in peccatis. Itaque judicavimus, nos peccati servos de manu mortis redimere, temporalia pro caelestibus mutare, æternam hæreditatem pretio perituræ possessionis comparare, ne duplici contritione conteramur, et præsentis vitæ miserias laborum et dolorum initium sumamus.

diplomate,
quod hic

504 Itaque magistro Brunoni et his, qui cum eo venerunt fratribus, ut Deo vacarent, ad inhabitandum solitudinem quærentibus, ipsis eorumque successoribus in æternam possessionem spatiosam eremum concessimus, Ego Humbertus de Miribel, una cum Odone fratre meo et ceteris, qui juris aliquid habebant in prædicto loco; hi vero scilicet, Hugo de Tolnone, Anselmus Garcinus; deinde Lucia et filii ejus Rostanus, Guigo, Anselmus, Pontius atque Boso, precibus et interventu prædictæ matris eorum; Bernardus quoque Longobardus cum filiis suis; similiter et domnus abbas Signinus de Casa-Dei cum suorum fratrum conventu, quidquid ibi juris habere videbantur, supradictis concesserunt fratribus. Ipsa vero, quam eis dedimus, eremus hos habet terminos, scilicet infra locum, qui vocatur Clusa, et rupem claudentem vallem et pertingentem usque ad molarem claudentem et dividentem Combam-Caldam, et pervenientem usque ad rupem mediam, quæ est super Borghesos; deinde molarem alium, qui descendendo perducitur per usque ad rupem a Bonviant. Exinde molarem alium, qui descendendo perducitur per crepidinem plataneti a Bonviant usque ad rupem, quæ est supra furnum de la Follia. Similiter ab illo monte, qui de eadem rupe porrigitur usque ad montem Aillinart, et a monte Aillinart descendendo extenditur juxta Mortam contra Occidentem usque ad rupem, quæ est super Corrieriam, et ab hac rupe porrigitur usque ad rupem de Pertuso. Inde prostramo potenditur descendendo usque ad flumen, quod vocatur Guerus-mortuus. Inde quoque ab eodem clauditur usque ad Clusam. Si qua vero persona potens aut impotens hanc donationem infregerit, tamquam sacrilegii rea ab Omnipotentis Dei gratia et fidelium consortio separata anathemate maranatha feriatur æterni ignis incendio, nisi digne satisfecerit, cum Dathan et Abiron et Juda proditore concremanda.

recitatur, dato idem fecerunt.

505 Præfata quidem terra, his terminationibus conclusa, a magistro Brunone et ab his, qui cum eo erant, fratribus cepit inhabitari et construi anno ab Incarnatione domini MXXXIV; episcopus vero domini Hugonis, Gratianopolitani episcopi, quarto, qui videlicet laudat et corroborat hoc donum, quod fecerunt supra scriptæ personæ, cum omni conventu clericorum suorum, et quantum ad se pertinet, quidquid sui juris esse videtur, omnino concedit. Testes Hugo decanus, Joannes de Podio, et

Rostagnus Guigo de Lanz, et Galterus Bueta, Petrus et Gilbertus, Agelbertus et Aldelemus, Petrus et Ricardus. Lecta est autem hæc charta Gratianopoli in ecclesia Beatæ et gloriosæ semper Virginis Mariæ, quarta Feria secundæ hebdomadæ Dominici Adventus in præsentia prædicti domini Hugonis, Gratianopolis episcopi, atque clericorum suorum, aliorumque multorum, tam sacerdotum, quam ceterorum Ordinum clericorum, celebrantium sanctam synodum quinto Idus decembris. Cum hæc charta, quæ, ut characteres chronici, quibus munita est, testantur, hebdomadæ secundæ Adventus FERIA quarta, quæ in nonum Decembris diem incidit, lecta est, S. Brunone Cartusiam adhuc inhabitante, seu temporis spatio, annum 1084, quinque sequentes et partem anni 1090 complectente, data haud dubie sit, tuncque, ut computanti aut etiam Chronologiam Technicam Labbei dumtaxat inspicienti patescet, Feriam quartam hebdomadæ secundæ Adventus in quintum Idus seu diem nonum Decembris incidere solo anno 1086 contigerit, fuisse chartam, quæ huc jam transcripta est, hoc ipso anno lectam seu datam, manifestissimum est.

506 Atque hoc primum est, quod in illam notandum occurrit. Ne porro erronea in notis chronici a quoquam putetur, exponendum modo, qui in ea a Sancto ejusque sociis, quod anni 1084 mense Junio ex dictis factum, Cartusie eremus inhabitari cepta recte dicatur anno quarto episcopatus Hugonis Gratianopolitani episcopi, qui interim, ut supra ostendi, jam inde ab anno 1079 electus, annique proxime sequentis initio consecratus fuit Gratianopolitanus episcopus, quique adeo, cum Cartusie eremus inhabitari a Sancto cepit, quintum jam inde episcopatus annum egerit, si modo episcopatus ejus anni vel ab electione vel a consecratione sint computandi. Verum idne ita fieri necesse est? Anonymus Tractatus de S. Brunone a Cartusianis hujatibus mecum communicati auctor annos episcopatus Hugonis non ab electione, aut consecratione, sed ab adita episcopatus possessione computari solitos fuisse, Hugonemque non ante exeuntem annum 1080 episcopatus Gratianopolitani possessionem attulisse, præfatus, ita mox, quo tam hoc, quam illud evictum dat, subjungit: Asservatur in Majoris Cartusie tabulario donatio per Guigonem comitem et reginam Mathildem illius uxorem domui Calesiensi facta, quæ data est anno Incarnationis Domini MXX. XI Cal. Novembris, anno Pontificatus Domini Hugonis, episcopi Gratianopolitani, XXX. Hic annus pontificatus Hugonis non est electionis aut consecrationis; alias enim (cum scilicet, ut iterum mox monui, Hugo anno 1079 electus, annique proxime sequentis initio consecratus sit Gratianopolitanus episcopus) notandus fuisset XXXI aut XXXII. Dicendus est igitur annus possessionis, quam nondum (illum) adeptum fuisse anno MXXX mense Octobri sequitur ex die designata XI Cal. Novembris.

507 Idem necessario conficiendum est ex alio instrumento, quod extat editum De usu feodorum Delphinatus, cujus initium et finis sic habent: «Ego Hugo, Gratianopolitanus episcopus, rogatu clericorum concessi abbati Boso ni beatæ Mariæ Crudatensis, et successoribus suis tres ecclesias... Facta est hæc donatio de tribus prædictis ecclesiis... IV Nonas Novembris anno Incarnationis Domini

AUCTORE
C. B.

E
Id ex anno quarto Hugonis, quo signatur.

F

erroris arguentium non est.

» MXX,

AUCTORIS
C. B.

» MCX, anno pontificatus domini Hugonis epi-
» scopi xxx. » Ergo necdum episcopatum Hugo
inierat sub initium Novembris anni saepe dicti
MLXXX. Adhuc ut, quod hic instituti mei ratio
postulat, adjungam, cum Hugoni, utpote ex di-
ctis anno 1079 electo, ineunteque anno 1080 con-
secrato Gratianopolitano episcopo, anno 1110 ad
IV Nonas seu ad secundam Novembris diem jam
profecto, annus ab electione consecrationeque
non trigesimus, sed trigesimus primus fluxerit, et
tamen instrumentum, cujus hic initium et finem
Tractatus de S. Brunone auctor anonymus exhi-
bet, anno episcopatus Hugonis trigesimo datum
notetur, consequens est, ut tam in hoc, quam in
altero, quo Guigo comes ejusque uxor Mathildis
domui Calesiensi benefecit, anni episcopatus Hu-
gonis, Gratianopolitani antistitis, non ab ele-
ctione consecratione, sed ab adita post conse-
crationem sedis illius possessione numerentur.
Jam vero, cum res ita habeat, uti laudatus Car-
tusiensis anonymus supra affirmat, annosque
adeo episcopatus Hugonis non ab electione con-
secratione, sed ab adita primum possessione
computari solitos fuisse, veritati consonum appa-
reat, non est sane, cur supra huc transcripta do-
nationis Cartusiae charta erroris in notis chronicis
suspecta habeatur, accuseturque ex eo, quod Car-
tusiæ eremum anno episcopatus Hugonis Gratia-
nopolitani antistitis quarto a S. Brunone ejusque
sociis inhabitari ceptam prodit; quod ex supra
dictis verum esse non potest, nisi institutum com-
puto a tempore, quo Hugo episcopatus possessio-
nem iniiit.

§ XXX. Sanctus, a summo
Pontifice arcessitus, Car-
tusiæ, rite jam ordina-
tam, incolarumque nu-
mero auctam, deserere
cogitur: quandonam id,
et quanto discipulorum
Brunonis luctu factum.

C
Sanctus, Car-
tusiæ jam rite
ordinata, in-
colarumque

Quatuor aut quinque, aut etiam paucioribus a
Sancti ejusque sociorum in Cartusiæ in-
gressu elapsis annis, eo jam inde modo, qui vitæ
eremiticæ maxime congruit, rite omnia, tum
quantum ad religiosorum eremi incolarum habi-
tacula, tum quantum ad vivendi normam, fuisse
ordinata, dubitandum non apparet, uti etiam
Sanctum ejusque socios susceptæ vitæ austeritate
iuxta ac sanctimonia longe lateque inclaruisse.
Atque hinc factum reor, ut et nonnulli alii ad in-
cultam antea ac pene inaccessam eremum vene-
rint, atque in celeberrimi, qui hanc moderabatur,
Viri discipulorum numerum cooptari postularint.
Ac primo quidem, Petrum et Lambertum, qui
una cum Sancto, Cartusiæ nondum ingresso, in
Sicca-Fontanæ solitudine vitam eremiticam, uti
plus semel e Mabillonio jam laudata monasterii
Molismensis charta fidem facit, aliquamdiu du-
cere, institutum a Brunone vitæ genus tandem
teiam sive in Cartusia sive in Calabria esse am-
plexos, Historiæ literariæ Franciæ scriptores

tom. IX, pag. 241 non obscure indicant. Ibi
enim opinari sese, manifestant, Petrum quidem a
Petro, qui, quamvis Bethunæ natus esset, a diu-
turna tamen sua in Francia commoratione Fran-
cus cognominatus fuit, secundusque a S. Brunone
(adi Labbeum tom. I Bibliothecæ novæ librorum
Mss. pag. 659) Cartusiae Prior exstitit, Lamb-
ertum autem a Lamberto, qui Cartusiae Calabrinæ
Prior seu magister religiosus hujus incolis optimas
leges præscripsit, diversum non esse. Et vero,
cum facile factum esse queat, ut Petrus et Lam-
bertus, qui prius Brunonem et Sicca-Fontanæ so-
litudine Gratianopolim abeuntem sequi noluerunt,
consilium postea, cum de fixa a Sancto in Car-
tusiæ sede inaudivissent, mutarint atque in hor-
ridam hanc eremum, Sancto annuente, concesserint,
reipsa id fecisse illos, neququam vero apparet
absimile, licet interim Lambertum, cui cum Sancto
in Sicca-Fontanæ solitudine versatus est,
eundem cum Lamberto, Cartusiae Calabrinæ
Priore, asseverare non ausim.

309 Ast quocumque modo res habeat, fuisse numero, uti
hic
E
equidem, dum Sanctus et Cartusiae eremo disces-
sit, discipulos ejus numero plures, quam cum
primum hanc solitudinem ingrederetur, suadent
mihî binæ chartæ, infra integræ huc transcri-
bendæ, quarum altera Rogerius, Calabriæ et Si-
ciliæ comes, eremum Calabrinam S. Brunoni
ejusque sociis donat, altera donationem hanc Ro-
gerius Apuliæ, Calabriæ Siciliæque dux, cujus
Rogerius comes patruus erat, confirmat. In priori
enim comes ita loquitur: Rogerius Dei gratia
comes Calabriæ et Siciliæ omnibus fidelibus
suis et ecclesiæ Dei filiis tam presentibus quam
futuris salutem. Notum esse volumus fraterni-
tati vestræ, per Dei misericordiam a Galliarum
partibus ad regionem istam Calabriæ sanctæ
religionis viros, Brunonem videlicet et Lan-
vinum cum sociis eorum pervenisse etc. In poste-
riori vero Rogerius dux hunc fatatur in modum:
Rogerius Apuliæ, Calabriæ, Siciliæ Dei gratia
dux, omnibus fidelibus Christianis presentibus
et futuris in domino salutem. Notum esse volu-
mus fraternitati vestræ de duobus viris, Bru-
none scilicet et Lanvino, qui sanctæ religionis
studio accensi cum sociis suis in terram Calabriæ
a Galliarum partibus, disponente Deo, vene-
runt etc. Sanctus ergo, cum in Calabriam, quod
ex dicendis non diu admodum ab ejus et Cartusia
egressu factum, ad comitem Rogerium venit, so-
cios sibi aliquot, e Gallia appulos, quorum in
hisce chartis mentio fit, habebat adjunctos; quare
cum unus saltem ex his, Lanvinus videlicet, ab
omnibus sex Sancti sociis, Cartusiae eremum cum
eo primum ingressus, sit diversus, consecrarium
fit, Sancti discipulos, dum hic et Cartusiae eremo
Pontificem aditurus discederet, numero plures
fuisse, quam cum solitudinem eam primum ingre-
deretur; Lanvinum autem, in binis laudatis char-
tis memoratum, ab omnibus sex dictis Sancti
sociis, seu potius, quod hic potissimum dubium
non nemini videri queat, a Landuino esse diver-
sum, sic ostendo: Sanctus, uti ex dicendis pate-
scet, non prius cum Lanvino in Calabrinam ere-
mum secessit, dictisque binis chartis sibi illam
donari ac confirmari impetravit, quam cum Car-
tusiæ Majorem, quam deseruerant, Landuinus
una cum discipulis, seu Cartusianis, quibus a
S. Brunone fuerat præfectus, repetisset, ut
proinde, hunc ab illo diversum esse, sit neces-
sum.